

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

'Alles van waarde is weerloos', had zijn cliënt hem bij wijze van kerstboodschap geschreven. Hij overdacht de dichtregels van de keizer der dichters in de trein op weg naar het Zuiden waar zijn cliënt nog geen maand na de nieuwjaarskaart in het Huis van Bewaring van Roermond was gehuisvest. Het was de laatste dag van het Zottenfeest en de machinist had zich dienovereenkomstig uitgedost.

In Roermond aangekomen kon hij de trein bijna niet uitkomen vanwege een blaaskapel die er stevig stond te toeteren. De radio in de taxi stond afgestemd op een lokale zender die voor hem onverstanebare leuterpraat ten beste bracht. Het was ter opluistering van het carnaval misschien wel aardig geweest, zo dacht hij, om in de gevangenis in een blauw-wit gestreept gevangenispakje compleet met ketting en zware zwarte bal om zijn enkel aan te komen, maar hij voorzag al problemen genoeg, nu hij alleen met een oud advocatenpaspoort uit 1985 zijn opwachting maakte.

En jawel: of mijnheer wel advocaat was, vroeg de portier. X onderging het lijdzaam. Na enig gebel mocht hij doorlopen, nou ja, doorlopen, het detectieapparaat bleef piepen. Hij morrelde al aan zijn broekriem maar de portier meende dat zijn schoenen wellicht een ijzeren strip bevatten en op kousenvoeten ging hij de poort door.

Zijn cliënt, verdacht van ontucht, klaagde over een dieet dat hij niet kreeg en vlekken op de longen, in combinatie met acht kilo

afvallen. TBC was de diagnose geweest van de gevangenisarts. 'Toch geen open TBC', vroeg X schijterig maar daarover kreeg hij geen uitsluitsel. Zijn cliënt overhandigde hem 21 handgeschreven A-viertjes, onder de mededeling dat het om een voorlopige analyse van zijn zaak ging, en X probeerde een zucht te vermijden.

Na anderhalf uur nam hij afscheid. Hij had dezelfde taxi-chauffeur en de lokale zender stond nu op vrolijke carnavalsmuziek.

Op volle sterkte klonk het 'En wat hebben we het goed' (bis bis) en tja, dat was ook zo, althans als je het vergeleek met zijn cliënt. Het ging nog beter toen de taxameter (waar ging dat arrest ook al weer over, dacht hij in een vlaag van beroepsdeformatie) niet bleek te zijn aangezet door de chauffeur. X rondde naar boven af.

De trein stond nog klaar, dacht hij, maar de deuren waren al dicht en langzaam trok de trein op. Een half uur later boemelde hij dan toch terug, de dichtregels van Lucebert omvormend tot 'Alles na Weert is waardeloos'.

